

ISOBEL HADLEY-KAMPTZ

Jag går bara ut en stund

ALBERT BONNIERS FÖRLAG

www.albertbonniersforlag.se

ISBN 978-91-0-011219-6

Copyright © Isobel Hadley-Kamptz 2007

MediaPrint Uddevalla AB, 2007

PANG. DET SMÄLLER till med ojämna mellanrum från gården. Jag vågar inte gå ut och titta efter vad det är. Det låter för mycket för att vara bara vatten. Jag ser knappt tangenterna, ljuset från skärmen får ensamt leda mig. Vill inte väcka den som faktiskt kan sova.

Saker får klarare färger men suddigare konturer i sömnlösheten. Tekoppens kanter är raka och hårda endast på en och en halv decimeters avstånd från munnen. Längre bort eller närmare böljar de.

Sängen är varm av honom och hans arm om min midja. Jag försöker andas i hans lugna jämna rytm. Det hjälper inte. Varför kan jag inte låta honom trösta mig? Jag ser hur han lider av det. Ändå går det inte. Jag ligger med hans arm om mig och tänker på andra som kan ta bort det värsta. Det är inte många veckor sen vi var lyckliga. När jag blundar och fyller huvudet med hans lukt går det lite bättre. Sen smäller det där ute igen.

Jag vet ju varför jag söker mig bort. Orkar inte tänka på all längtan, på alla tårar. Jag kan inte minnas hur det kändes att inte värka efter ett barn. Han påminner mig ordlöst om min oförmåga. Han skulle aldrig anklaga mig.

Det bästa i världen som ett eget litet fängelse. Kommer han att vara kvar om jag går ut en liten stund?

Jag måste skriva mig ur det här. Jag måste sätta ord på och katalogisera sorgen så kanske den lämnar mig ifred. Under hela den här tiden har jag faktiskt ändå sovit. Fram tills nu. Det är snart sju månader sen det värsta hände. Jag måste skriva de här månaderna ur mig.

MAN MÅSTE JU börja någonstans. Så jag börjar den 4 juli 2002. Det skulle kunna vara ett påhittat datum, men jag sitter med min almanacka från det året framför mig och jag har markerat den 5 juli med ett blyertskräp. Kräpet betyder att jag dagen innan, det vill säga den fjärde, tog det allra sista pillret.

Jag minns exakt hur det kändes. Högtidligt. Kärleksfullt. Vi hade talat om det ända sen den där dagen drygt två år tidigare när jag satt i Lisas och Niklas lägenhet vid Tegnér-lunden med tre veckor gamla Klara i famnen. Vi skulle egentligen bara komma förbi och dricka en kopp kaffe och beundra henne. Tre timmar senare satt vi fortfarande vid deras köksbord med tomma intorkade koppar framför oss. De hade inte haft någon mjölk hemma, så Erik hade fått springa ner till Seven Eleven på Upplandsgatan för att köpa medan jag hälsade på de nyvaknade. Lisa hade otvättat hår och grå mysbyxor. Hennes inre tyngdpunkt var förändrad. Den yttre hade flyttats under graviditeten, men redan nu hade magen nästan helt krympt ihop. Ändå var hon sig helt olik. En annan människa i ett liknande skal. Jag vet förstås att den omedelbara och genomgripande förändringen av

att bli mor är en av föräldraskapets centrala klyschor. Men för henne var det så. Jag vet inte om jag ens hade känt igen henne på gatan.

Och ingenting kunde ha förberett mig på Klaras doft. Ingenting kunde ha förberett mig på känslan av att aldrig någonsin vilja lämna tillbaka henne. Hennes lilla kropp lugn och trygg i min famn, hennes mun som snuttade mot den bara huden i min urringning i den fåfänga förhoppningen att alla kroppar som luktade kvinna kanske skulle kunna innebära mat. Hennes händer som grep i sömnen om mitt hår och höll kvar med förvånande styrka. Och jag som aldrig ens tänkt på barn tidigare. Hur kunde jag aldrig ha önskat det här förut? Idag minns jag inte hur det kändes att inte värka efter ett barn. Men de första åren värkte det faktiskt inte.

De har flyttat till en vackert grön sockerlåda i Norra Ängby nu. Klara har en lillasyster som heter Astrid som är mycket mindre docksöt, men också mycket mindre arg. En gång, när Astrid var nyfödd och Klara svartsjuk, sa jag tanklöst till henne för att muntra upp att hon hade varit sötare än Astrid som bäbis. Jag ångrar det fortfarande. Helt enligt instruktionsboken för att skapa olösbara syskonkonflikter. Helt enligt instruktionsboken för att skapa utseendefixerade småflickor.

Men den där sommardagen tog ändå p-pillerkartan slut. Jag tryckte ut den sista tabletten ut stanniolpappret och

svalde med vatten. Bara några månader tidigare hade jag varit och fått ett nytt recept. Den blå pappkartongen ligger fortfarande kvar i korgen i städskåpet. Om de har bästföredatum måste de ha gått ut för länge sen. Om jag nu skulle vilja använda dem igen. Som om jag skulle behöva skydda mig mot graviditet. Ha.

Då trodde vi ännu det. Vi såg på varann och sa att nu har vi bestämt oss. Nu ska vi göra en bäbis. Helt enligt mallen åkte vi därefter på semester. Vi hade kanske inte planerat att döpa ungen till Positano, men hade ändå hyrt en lägenhet halvvägs upp i den hårt disneymallat förtjusande byn. Med färja från Neapel kom vi med två stora väskor. Den heta fuktiga luften i lungorna och svetten mellan bröstet. Jag älskar hettan i den italienska högsommaren. Det blåste så jag blev lite sjösjuk på resan över. Illamåendet släppte så fort jag fick fötterna på stenkajen.

Den första månaden är det extra stor chans, sa jag. Det hade jag läst någonstans. När man slutar med piller blir kroppen så glad över att få återgå till de egna funktionerna att den bara sprutar ut ägg och graviditetsmöjliggörande hormoner. Trodde vi, för det hade jag läst. Sexet var som vanligt. Bra, men inte spektakulärt. Känslomässigt var det bättre. Nu gör vi ett barn, tänkte vi och såg in i varandras ögon. Jag vill inte dränka vår stapplande naiva förtjusning med allt som kommit senare, men det är svårt att inte vara en liten aning cynisk vid minnet. Sen satt vi på vår terrass och drack vitt vin och såg ut över havet.

Vi köpte ljusgula persikor som rann över ansiktet när man åt dem och skar i bitar på stora fat med den vita mjälla osten och parmaskinka och några gröna blad som var som extra pepprig och bitter ruccolasallad. Jag minns inte vad den hette, men man köpte en stor bunt i det lilla närköpet tvåhundra meter ner längs vägen. Vi åt grillad fisk och melon och knaprig foccaccia från pizzerian på hörnet. Positano har egentligen bara en väg som slingrar sig uppåt från havet. Husen klättrar på klipporna och allting är ovanför eller nedanför något annat. Havsutsikt från alla fönster i alla hus. Varje dag gick vi ner och upp från stranden närmare en kilometer och sen ner och upp från restaurangerna senare på kvällen. Lodrätt.

Vad hade jag tyckt om jag fått reda på att jag skulle sitta och skriva det här tre år senare, där jag låg med mina pocketböcker på solsängen under parasollet? Italiensk sommarradio från strandbaren och solskyddsfaktor över hela kroppen. Turkos bikini. Slarvig hästsvans. Stora solglasögon. Mannen i mitt liv vid min sida. Nästa år kanske vi åker hit med en liten en, sa vi.

Uppfyllda av exakt den sortens medelklassens självgodhet som jag idag inte kan låta bli att förakta träffade vi en kväll en konservburksmiljardär. Det var på ett ställe invid stranden med det inte helt autentiskt italienska namnet Chez Black. Parodicockney. Kortärmad mönstrad ljusgul skjorta, vita byxor. Djup bränna som stötte i hummer. Ölmage. Hans fru, som åtminstone var i hans egen

ålder, var effektivt blonderad, vägde 45 kilo + silikon och hade Roberto Cavalli-klänning och tillräckligt med diamanter för att sänka ett mindre skepp. Turligt nog var konservburksmannens skepp inte av den mindre typen. Ute i bukten låg hans motorbåt i hundrametersklassen, komplett med helikopterplatta. Hos Black beställde han in alldeles för unga versioner av de allra dyraste vinerna. Med elitistens sanna vrede mörknade vi av att se kombinationen skaldjursantipasti och ett år gammal Sassicaia. Hans månghövdade vänskara drack och var glad. Själv såg han bara riktigt lycklig ut när han tog notan.

Bara några hundra meter bort fanns andra klassmarkörer. Jag satte på mig en fin klänning och lät håret vara saltvattenlockigt och Erik var överkligt snygg i vit skjorta mot solbrännan. Man måste dricka bellinis på terrassen på Le Sirenuse, uppenbarligen. Där var den verkliga överklassen. Äldre italienare med Agnellidrag. Skarpa näsor, stålgrått hår, pärlor så stora att de måste varit i familjen sen 1400-talet. Ingenstans i världen skulle man ens gissa att de kunde vara äkta utom just där. Den svarta yachten låg där ute. Det kan ha varit den riktiga familjen. De drack likadana drinkar som vi.

När jag ser på bilder från den semestern ser jag tjock men lycklig ut. Fräknarna lyser, håret är så vetebont det bara blir i medelhavssol eller av kemikalier. Armarna runda, solbrända, starka. En hinna ligger över en del bilder så att staden ser ut som en cinecittàfilm. Softade solnedgångar

och rosa hus. Vattenglitter och vespor. I själva verket var kameran helt ny och vi hade inte riktigt lärt oss att ställa in den. Femtiotalsstämningen kom på köpet.

ÅH, VARFÖR SKA jag behöva smeta ut mig själv över sidorna på det här sättet? Det personliga är inte ett dugg politiskt, det är bara privat och sorgligt och hemskt.

Allt är inte exakt sant förstås. Dels kan jag minnas fel, vad vi åt på den där restaurangen i Laguna Beach när vi ännu inte visste att vi hade gjort Stella eller vilken dag det egentligen var när jag började oroa mig för om vi alls skulle få några barn. Sen ändrar jag saker för att inte peka ut människor som ändå inte betyder något för själva berättelsen. Ibland ljuger jag lite för att det blir bättre litteratur. Men det mesta tror jag är alldeles som det hände.

Jag bläddrar i almanackor och tittar på bilder för att komma ihåg. Jag önskar att jag också spelat in band. Tänk om jag hade haft en bandare här hemma de senaste åren och sen tagit med den på fik och middagar och spelat in allting. Man är smartare som barn. Jag vill att min nya mp3-spelare ska ha en bra diktafon. Jag har förresten faktiskt gamla diktafonband liggande någonstans. Om nu inspelningar av intervjuer med franska författare skulle göra så stor nytta i just det här fallet.

Jag sov inte i natt heller. I eftermiddags gav jag mig ut

och testkörde de nya skorna i hopp om att bli tillräckligt trött efteråt. Sen badade jag i samma fåfänga förhoppning. Det gick sådär. Jag fick åtminstone inte så stora skavsår. Hur länge kan man klara sig utan att sova? Gissningsvis är Christian Bales påstådda insomni i *Maskinisten* lite överdriven. Men jag har också dödat ett barn.